

גרשון שופמן

ש. שלום

ככל משורר מקורי, מתחיל ש. שלום מ ב ר א ש י ת. כלומר, אין שירתו המשך, ולו גם דרך העמקה, לשירת אחרים, קודמים לו, אלא פרי תפיסה חדשה בתכלית. ש ל ו. אך יצא לאויר העולם והוא נפעם מהאחדות השרשית שבהווייה:
 אִי הַכְּעוּר וְאִי הַפְּאֵר?

ועל כן, כשהוא נוגע לפעמים בדברים שבצנעה, מזדככים אלה תחת קולמוסו ואינם מעוררים בלב הקורא סלידה כלשהי. אם "מגע עריונה גו אל" — מדוע לא לשבח זאת בשיר? ועוד ועוד כיוצא בזה.
 הרבה משום שינוי ערכין ושידוד המערכות יש בשירתו. זהו מה שקורין א י ש י ו ת, וזו מתבטאת גם בשפתו, שפה טהורה ורבת-כובד, בחינת "וכקר" דום כבד יפול דברי".

שִׁמְיָ עֵץ בְּכַפֶּה, כִּי אֲנִיחָה
 אֶכְזַר כְּמוֹהָ וְנִשְׁנַב וְקִדּוּשׁ.

ובהיותו כואב, שאגה לו כלביא פצוע:

הַלִּילָה כְּכַר מְזַעֵק בִּי אֶת אוֹחִיו,
 יִלֵּל רוּחוֹת וְנִהַק הַחִיָּה —

תחושתו־הגתו עמוקה, בטוחה באמיתותה וכוח־סוגסטיה לאימפרטיבים שלו, עד כי ניתן לשער, שמישהו מקוראיו מתאושש ברגעי חייו האחרונים, בזכרו

את צו המשורר :

צָהַל לְקִרְאֵת חַיִּים
וְצָהַל לְקִרְאֵת הַמּוֹת.

ובזכות גדולה זו בלבד הלא קנה את עולמו.

"דבר", 10.6.49